

Зюзіна О. М., здобувач ступеня вищої освіти навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри юридичного документознавства Національної академії внутрішніх справ
Стратулат Н. В.

КОМУНІКАТИВНА КУЛЬТУРА ЮРИСТА ЯК ОСНОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У ході професійної діяльності юристам, незалежно від їх спеціалізації, постійно доводиться спілкуватися з різними людьми, підтримувати з ними на належному рівні психологічний контакт, оскільки діяльність юриста пов'язана з вирішенням головної проблеми в житті майже кожної людини – встановлення життєвої істини. Тому на сьогоднішній день є важливим підвищення ефективності професійної діяльності юристів шляхом формування та вдосконалення у них комунікативної культури, як однієї з найважливішої складової в їх юридичній діяльності. Щоб зрозуміти, що ж таке комунікативна культура юриста, спочатку з'ясуємо, що таке комунікативна культура в цілому.

Комунікативна культура – це сукупність умінь та навичок в області засобів спілкування та законів міжособистісної взаємодії, які сприяють взаєморозумінню та ефективному розв'язанню задач спілкування. Комунікативна діяльність, як і будь-яка інша, для ефективного її здійснення передбачає наявність специфічних комунікативних умінь, які й формують комунікативну культуру особистості. Усім відомо, що значну частину професійної діяльності юриста займає консультативна робота. У консультативній роботі працівникам юридичної сфери за своїми безпосередніми обов'язками доводиться мати справу з різними життєвими ситуаціями та зустрічатися з абсолютно різними людьми. Знаряддям праці в роботі юриста виступають функціональні засоби, а саме функції психіки та мовлення юриста.

Отже, функціональні засоби юридичної праці обумовлюють необхідність комунікативної культури

професіонала. Проаналізувавши поняття «комунікативна культура», дамо визначення комунікативній культурі юриста. **Комунікативна культура юриста** – це певний рівень освіченості та вихованості фахівця, який полягає в:

1. необхідності опанування певної системи юридичних знань, вмінь та навичок;

2. певному досвіді поведінки в різних конфліктних ситуаціях, який включає в себе високий рівень професійно-правового мислення та діяльності.

Тісно пов'язане з поняттям «комунікативна культура» юриста таке поняття, як «комунікативна компетенція», яке відіграє значущу роль при повноцінному поясненні комунікативної культури юриста. Взагалі комунікативну компетенцію науковці визначають, як здатність особистості застосувати у конкретному спілкуванні знання мови та навичок спілкування. Комунікативна компетенція юриста – це насамперед спілкування з різними верствами населення; це вміння у процесі спілкування адекватно застосовувати методи виховання, щоб конкретно розв'язувати конфліктні ситуації. Також можна зазначити, що комунікативна компетенція включає в себе здатність використовувати мову, тобто творчо та цілеспрямовано, а найголовніше грамотно встановлювати та підтримувати контакти з іншими людьми засобами української мови з урахуванням ситуації та комунікативної спрямованості.

Отже, аналізуючи взаємозв'язок комунікативної компетенції юриста з його професійною культурою, зазначаємо, що без формування першої складової неможливий розвиток особистості майбутнього юриста у сфері професійної комунікації. Для юриста важливо володіти такою комунікативною культурою, яка б була дієвою та водночас пов'язаною з особливостями та умовами професійної діяльності. Не менш важливим у формуванні комунікативної культури юриста є висока самоорганізація та відповідальне ставлення, як до обраної професії, так і до власної комунікативної культури та культури взагалі.